

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1624. usque ad annum 1627

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1778

VD18 90118863

§. 88. Ambo libelli a Clero Gallicano in Comitiiis damnati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67369)

„simum, & justissimum Regem nostrum Sæc. XVII.
 „Ludovicum, necnon communem re- A. C. 1625.
 „gni gallici Salutem, fidelissimo affectu,
 „quacunque ratione coerceant. „

Die autem undecima ejusdem Men-
 sis Joannes Tarinus Facultatis Rector
 habita oratione Facultati Theologicæ
 grates rependit, quod hosce libellos
 pro sua singulari sapientia, & in rem
 tum Christianam tum Gallicam fide
 damnarit, gravique censura notarit.

§. LXXXVIII.

*Ambo libelli a Clero Gallicano in co-
 mitiis damnati.*

Postquam Clero Gallicano adhucdum Gramond.
 in suis comitiis innotuerat, quod l. 15. p. 655.
 hi libelli, quorum copix antea ægre Jæger. Hist.
 reperiri poterant, jamjam passim om- Eccl. l. 5 c. 1.
 nium manibus tererentur, luesque sem- Argentrel.c.
 per latius grassaretur, hinc, ut pesti-
 feram horum Authorum doctrinam a
 se improbatam ostenderet, hos libros
 ad incudem revocatos damnavit, si-
 mulque Leonardo Stampesio Carno-
 tensi Episcopo censuræ in Authores
 fringendæ negotium dedit. Hic igitur
 censuram primo Gallice conscripsit,
 rogatus tamen a Clero, eandem la-
 tine reddidit, Gallicam tamen dunta-
 xat plenis comitiis prælegit, quæ quam-
 S 2 quam

Sæc. XVII. quam approbandæ vel rejiciendæ cen-
 A. C. 1625. suræ suffragia de more petita non fuisse
 sent, adstantium tamen applausu vocibusque confuse excitato laudata est. Postmodum latinam quoque versionem Episcopis exhibuit, & quamvis Richardus Abbas, qui in hisce comitiis Actuarium agebat, Stampesii censuram sub utraque lingua fuisse approbatam, in suo Diario ad diem vigesimam Novembris annotarit, grave tamen dubium & altercatio, an in Episcoporum comitiis approbata vel rejecta fuerit, exorta est; cum enim Stampesius multa quæ si Episcopum non haberent auctoritatem, forte tolerari potuissent, suæ censuræ inferuerit, regiamque auctoritatem eleganter quidem vindicavit, doctrinam tamen Romæ minime acceptam secutus fuerit, hinc apud Anglicos quidem optime audit, pessime tamen apud Episcoporum potissimos ex his enim quidam Pontifici, alii Regi favebant, ex quorum diversis studiis discordia orta est inter Episcopos, & mulque lis inter Clerum & Parlamentum.

Titulus autem latinæ censuræ erat sequens: *Cardinalium, Archiepiscoporum, Episcoporum, ceterorumque, qui ex universis Regni provinciis Ecclesiasticis*

mitiis intersuerunt de anonymis quibusdam Sæc. XVII.
 & famosis libellis Sententia &c. A. C. 1625.

Ipsi vero censuræ summa, ac præcipue politicis probata erat hæc: Cum Ecclesiasticis totius Regni Comitibus in civitate Parisiensi de rebus Ordinis nostri consuleremus, Liber ad nos delatus fuit: cui admonitio ad Regem &c. titulus erat. Primo quidem ut insidias quasdam faceret auribus, se civem, se Theologum, se belli dissuasorem adventare profiteretur. Deinde pericula effingit inextricabilia, tragicos eventus ominatur, & (qua est temeritate) minatur. Arma Regis damnat injustitiæ, sædera impietatis, Consilium perfidiæ, Regni optimates perduellionis. Ubi in nos virus evomuit, excurrit ad exteros; Veneto Senatui exprobrat Atheismum, Sabaudis levitatem & avaritiam, reliquos omnes sæderatos suspicionem perfundit. Illatas a Calvinistis in Germania clades gallo adscribit, & qui est impudentia, Regem pro famulitio diaboli pugnare contendit. Postremo o paricidium! Clementissimo, iustissimo, religiosissimo Regi, quod sæderatis periclitantibus, obsessis, exsulibus, afflictis pro jure gentium opem ferat (horremus elogia) damnationis æternæ minas intentat: hæc sunt præcipua tela &c. Equum est, ut quæ Christiana Religio de Regum auctoritate credenda proponit, citra fucum

Sæc. XVII. A. C. 1625. *adulationis aut detractionis invidiam operiamus: Reges a Deo esse præter publicum omnium gentium consensum, etiam Prophetæ denunciant, Apostoli confirmant, Martyres confitentur: neque tantum a Deo, sed etiam Deos &c. Diique qui vocantur, consequitur ut sint non essentia quidem, sed facultate: non natura sed gratia, non ad perpetuum, sed ad tempus &c. Illud ipsum quod lex humana non permittit, divina vetat, tam fraudem omnem, atque contradictionem servis erga Dominos prohibet, si iniuræ fuerint? Si sensum Scripturæ quærimus: nulla ex parte rebellandi Consilium habemus: quamvis fortunas eripiat, libertatem tollat, Servitio premat, & quæcumque Deus postulantibus Regem futura denuntiat, & suorum ruinam meditatur, tamen parendum est Regi quantumvis inscolo. Deus, cum talem tum futurum prævideret, nihilominus præposuit. Regem ut parentem, si bonus est, amare, si malus est ex divinæ voluntatis decreto servare debemus; quid si Religionem ipsam oppugnet, ferro scæviam, rursus ad martirium fideles vocet? quantumvis hæretici reclamant, tamen si Evangelio acquiescere velimus, satius est suso sanguine calcem victoriam reportare, quam educto gladio Christianæ patientiæ famam lædere. Quam quidem nostram Sententiam improbare*

mo potest, nisi qui Christi præceptum si-
 mul & exemplum improbet: nisi marty-
 ribus, cum rebellare possent modestæ glo-
 riam eripiat, & crescenti Ecclesiæ igna-
 viam exprobrare velit, quod numero for-
 tior ferrum Imperatoribus (quo Savie-
 bant) non extorserit: ea siquidem est non
 Christianorum, sed hæreticorum contuma-
 cia, qui vel levissimo metu Religionis ad
 arma concurrunt, leges calcant, jura vio-
 lant, & a Deo ordinatæ potestati (qua
 possunt via) resistunt. Christus nascens
 ad edictum Cæsaris advolavit, neque de-
 negavit obedientiam: sub ejus prætoris in-
 nocens accusari non erubuit, judicium ini-
 quum patienter tulit &c. Ecclesiæ priscos
 annales revolvite, parem in Apostolis, pa-
 rem in Discipulis fidem invenietis. Quare,
 alias leges, quam a Christiana disciplina
 profectas quærant, qui satius esse putant
 rebellare, quam pati, qui aliud credunt,
 fidem in factionem convertunt &c. Inde
 fit, ut cum quisque teneatur eum imperiū
 Statum, in quo natus est, colere, amare,
 complecti, & ad eum non modo tuendum,
 sed etiam amplificandum omni ope niti,
 cum a Deo præsertim ita sit institutum;
 tantum abest, ut Catholici Regum dicta,
 facta, cogitata, ad propriū sensus libidi-
 nem interpretentur; quin etiam ea votis
 promovere, atque alere teneantur. Inju-
 riam Deo faciunt, qui ei de Regibus ju-
 dicandi

Sæc. XVII. dicandi potestatem, quam ipse sibi soli re-
 A. C. 1625 servavit, præcipiunt: quapropter David
 adulterio coinquinatus & homicida, tan-
 tum se soli Deo peccavisse sustinebat, qui
 Rex erat, & alium non timebat: qui
 liberi sunt Reges a Vinculis delictorum,
 neque ullis ad pœnam vocantur legibus:
 quis enim potest principi dicere: cur ita
 facis &c. Rex cum Venetis, cum Sab-
 audo, cum Rhetis contra Valtelinos in-
 fœdus, quia placuit, quia licuit; bellum
 suscepit, quia iustum est: vel potius pe-
 stum est, quia suscepit. Exin longa nar-
 ratione probat Autor ante & post Chris-
 tum natum usurpata a Judæis, & Chris-
 tianis fœdera cum gente Deo & Christo
 inimica. Probat cum Rege Anglo ne-
 ptias favore Catholicorum pactas, quo
 berius in eo Regno agerent: cum Bohe-
 vis fœdus mere politicum esse. Deim ita
 profequitur: Sed bellum ajunt, quod Rex
 suscepit, injustum est, quia non habet ju-
 risdictionem in Cæsarem, ideo non potest
 dicere, tu Cæsar morere, tu Palatino re-
 gna. O insance mentis Theologum! Dum
 Rex a Cæsare dissentit, bellum est, quia
 in Cæsarem jurisdictionem non habet: in
 quem si jurisdictionem haberet, non tantum
 bellum, quam Castigatio, quam iudicium
 foret. At injustum est, quod ad reser-
 tuendum hæreticum Principem susceptum
 sit: hæreticum non probamus, legitimum

tuemur: hæreticus est, a Deo institutus est. Szec. XVII.
 Prolabitur postmodum Autor in defensionem Reginae parentis, Cardinalium Ruffin-
 fulcaldii, & Richelii, Cancellarii, & Marefcalli Schombergi: & quos autor a-
 nonymus audacius carpit, adulantius ipse defendit: ita postmodum perorat: Rex
 Regum maxime! tuum est non magis ho-
 stium contumelias contemnere quam nostrum
 omnium, quotquot Ecclesiastici Ordinis su-
 mus, pietatem tuam prædicare, laudare
 Religionem, securitatem procurare. Perge
 feliciter, procede audacter, regna tran-
 quille, triumphas fortiter: ingruant hostes,
 contumelias sæviant, tibi ad salutem, ad
 victoriam, ad triumphum votis, quam po-
 terimus ardentissimis, aditum parabimus,
 assiduis precibus sollicitabimus. Mittat tibi
 auxilium de Sancto: impleat omnes peti-
 tiones tuas: memor sit Sacrificii omnis tui,
 ut quotquot imperio tuo subijcimus, læte-
 mur in Salutari tuo, & in nomine Dei
 nostri, Regisque prosperitate magnificemur.
 Quantum vero ad istos libellos attinet, pla-
 cuit nobis omnibus tam impios, sceleratos,
 & in perniciem Gallias concinnatos libros
 nostra sententia & autoritate damnare.
 Datum Lutetiae in Cleri generalibus Comitibus,
 decimo tertio Decembris anno millesimo sex-
 centesimo vigesimo quinto.

De mandato Illustrissimorum & Reve-
 rendissimorum Cardinalium Archiepiscopo-
 rum,

Sæc. XVII. rum, Episcoporum, totiusque cætus Ec-
 A. C. 1625. clesiastici in Comitibus generalibus Cleri Gal-
 licæ constituti.

LEONARDUS D'ESTAMPES
 E. Carnotensis.

§. LXXXIX.

Alia Cleri Gallicani censura ab Episcopis approbata.

*Gramond
 l. 6.*

Hæc censura vehementer non modo quibusdam Episcopis, sed præcipue Romano Pontifici displicuit, eo quod Pontificiam auctoritatem nimis deprimere, & non pauca, quæ sanam doctrinam minus sapiunt, continere videretur: eapropter Clerus Gallicanus habito coram ipso Stampesio pleniori conventu ea, quæ ab Actuario de approbatione censuræ latinæ fuerunt notata, ex comitiorum actis delenda esse statuit, prout etiam in hujus conventus Ephemeridibus hæc censura conscripta omiffa est, cautumque secreto articulo nihil in actis conventus, quæ edita sunt, de hac censura memorandum esse. Ne tamen Clerus reprobata Stampesii censura, doctrinam contra Regem, & jusque Ministros vulgatam probasse videretur, censuram anno sequenti in hæc